

Veteranendag Tilburg e.o. op 3 november 2012

Veteranen zijn zeer divers van achtergrond en leeftijd. De oudste zijn ingezet tijdens de Tweede Wereldoorlog, de jongste veteranen zijn net teruggekeerd van hun missie in Afghanistan. Maar één ding is voor alle veteranen hetzelfde: ze hebben allemaal hun eigen verhaal. De gemeenten Tilburg, Oisterwijk, Goirle en Loon op Zand organiseren op 3 november een Regionale Veteranendag: een middag waarop veteranen uit onze regio samenkomen en hun verhalen kunnen delen.

Veteranen hebben allemaal hun eigen verhaal. In het kader van de Veteranendag Tilburg e.o. op 3 november 2012 geven we het woord aan drie veteranen. De veteranen Pim van der Velden en Jos le Coq zijn in de vorige edities van het Stadsnieuws aan het woord geweest. Het derde, tevens laatste interview is met Matthijs Verhagen uit Goirle, 33 jaar. Als 21 jarige werd Matthijs in 2001 uitgezonden naar Bosnië-Herzegovina (Novi Travnik) en op 28 jarige leeftijd naar Afghanistan. Dit is zijn verhaal over Afghanistan.

Sinds 1998 heb ik verschillende functies bij de Koninklijke Landmacht vervuld. Voor mijn uitzending naar Afghanistan ben ik omgeschoold naar Groepscommandant Infanterie. De 'skills en drills' voor deze functie waren anders dan waarvoor ik was opgeleid. Als groepscommandant heb je meer verantwoordelijkheden. De grootste verantwoordelijkheid is het welzijn van mijn mannen. Die wilde ik allemaal weer heelhuids en gezond thuis brengen.

Mijn groep bestond uit 9 mannen en we waren verdeeld over 3 voertuigen; een gepantserd rupsvoertuig (YPR pri) en 2x Mercedes Benz softtop (MB). Hiermee gingen we 'de poort uit'. Camp Hadrian was onze base in Deh Rawod, maar we waren ruim de helft van de tijd buiten het kamp aan het werk en verbleven dan op de vooruitgeschoven post 'Volendam'.

De aanwezigheid van bermbommen vertraagde onze operaties, aangezien de routes grondig 'gesearched' moesten worden. Indien er een bermbom werd aangetroffen, was het zaak deze zonder incidenten te laten ruimen. Dit werk wordt door de genisten gedaan en de explosieven opruimingsdienst. In Nederland hebben we ons zo goed mogelijk voorbereid op hetgeen ons te wachten stond in Afghanistan, maar op bermbommen valt nauwelijks te trainen. Een bermbom of Improvised Explosive Device (IED) is immers niet altijd te vinden en deze IED's zijn verschillende collega's ook fataal geworden.

Na mijn terugkeer uit Afghanistan heb ik zelf een beroep gedaan op psychische hulpverlening. Wat je daar allemaal meemaakt gaat je niet in de koude kleren zitten. Gelukkig is het allemaal weer op zijn pootjes terecht gekomen. Sommige jongere collega's hebben er meer moeite mee om hulp te zoeken en worden misschien ook niet door hun omgeving begrepen. Een missie is immers iets ingrijpends, waarvan alleen je collega's precies weten wat je hebt meegemaakt. We hebben nog steeds veel steun aan elkaar. Dan hoeven we het niet eens over Afghanistan te hebben. We weten wat er in elkaars hoofd speelt en dan is het fijn als er iemand naast je zit die dat begrijpt. Iedereen kwam als een ander mens terug: als jongens heen en als mannen terug.

De doorsnee Nederlander beseft veelal niet wat militairen tijdens hun uitzending doen en wat een uitzending voor het thuisfront betekent. Wel is men de laatste jaren positiever gaan denken over veteranen, hetgeen ik een goede ontwikkeling vind.

Foto uit de privécollectie van Matthijs Verhagen, Afghanistan 2009
Tekst van Jan Schrijver en Hans Kroes